

תת"ע (פתח תקווה) 6675-01-25 - מדינת ישראל נ' בלאל אלג'רושי

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

תת"ע 6675-01-25 מדינת ישראל נ' אלג'רושי
תיק חיצוני: 45250102824

לפני כבוד השופט עמית בר

מאשימה - משיבה
נגד מדינת ישראל

נאשם - מבקש בלאל אלג'רושי

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק שניתן בתאריך 2.3.25 וזאת בהתאם לסמכותי מכ **סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982**.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה כאשר רישיון הרכב פקע ביום 10.2.21.

פסק הדין ניתן לאחר שהמבקש נשפט בהעדרו. המבקש זומן לדין אך לא התייצב.

מדובר בתיק הזמנה לדין. המבקש חתם על ההזמנה לדין.

פסק הדין ניתן בתאריך 2.3.25.

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בתאריך 20.8.25.

טענות הצדדים:

טענות המבקש:

לטענת המבקש, המבקש לא התייצב לדין וזאת לאור כאבים עזים ודימום בחניכיים.

כמו כן ציין ב"כ המבקש כי המבקש סבר שישלח לו זימון למועד חלופי לדיון.

עוד ציין ב"כ המבקש כי למבקש נודע אודות הפסילה לאחרונה כאשר שוטר עצר אותו לבדיקה אקראית.

טענות המשיבה:

לטענת המשיבה, מדובר בדוח מסוג הזמנה לדין ואף לדברי המשיבה אין חולק אודות היוודע אודות מועד הדיון. המשיבה טענה כי לאור העובדה שהמבקש לא הגיש בקשה בשל מצבו הרפואי לשיטתו, אין לו להלין אלא על עצמו. עוד ציינה המאשימה כי גזר הדין ניתן בחודש מרץ ועל כן מדובר בשיהוי ניכר.

משכך, המשיבה התנגדה לבקשה.

דין והכרעה:

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר לדון אדם בהיעדר בכתב אישום מהסוג בו הורשע הנאשם, וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדרו. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר הגשת בקשה לבטל את פסק הדין.

השיקולים להם בית המשפט נדרש בדונו בבקשה לביטול פסק דין שניתן שלא בנוכחות הנאשם לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש להתייצב לדיון.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18).

בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי

במעמד הדין.

המבקש זומן כדין לדין.

המבקש לא התייצב לדין ואינו חולק על כך שידע אודות הדין שבעניינו.

אין חשש לעיוות דין:

בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא יינתן לו יומו, כפי שנקבע ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם(25.3.18):

" על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. "

עוד נקבע כי על המבקש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

במקרה זה, הנאשם אינו טוען טענות מהן ניתן ללמוד כי מדובר בהרשעת שווא ואין חשש לעיוות דין.

אי הגשת בקשת דחייה מראש- מלמדת על רצון לראות את תוצאת הדין ולפעול בהתאם לתוצאת המשפט.

אם ידע המבקש כי נבצר ממנו להגיע לדין, היה עליו להגיש בקשה בהתאם. נראה כי המבקש ביקש לראות את תוצאת המשפט ואם לא תמצא חן בעיניו התוצאה יגיש בקשה לביטול עקב מחלה.

זאת ועוד, אם היה מגיש את הבקשה במועד מייד בסמוך לאחר מועד הדין היה ניתן לשקול את האיחור בהגשת הבקשה בשל מחלתו, אולם, המבקש הגיש את הבקשה רק ביום 20.8.25 מעל חמישה חודשים ממועד הדין.

המבקש לא צירף אישור רפואי או כל מסמך שתומך בטענתו. עוד אציין כי גם אם היה מוצג אישור רפואי על דימום בחניכיים, הדבר לא שלל ממנו את היכולת להגיש בקשת דחייה במקביל לאי התייצבותו או לשלוח משהו מטעמו שיסביר את אי התייצבותו.

שיהיו מעל ל 30 יום.

פסק הדין ניתן בתאריך 2.3.25 אך הבקשה הוגשה רק בתאריך 20.8.25 מעל ל 5 חודשים ממועד פסק הדין. בסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 נכתב כך: **"לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית**

המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

במקרה זה מדובר בשיהוי ניכר מעבר ל 30 הימים.

במקרה זה הנאשם ידע על מועד הדיון ולכל הפחות היה צריך להגיש את הבקשה לביטול פסק הדין בסמוך לאחר הדיון אם ידע שלא התייצב מפאת מחלתו.

בית המשפט העליון התייחס בע"פ 73/81 מדינת ישראל נ' אילן זלכה. פ"ד לה (4) 832, לסוגיה של עצימת עיניים לעניין ידיעה על פסילה על תנאי. במקרה שם הנאשם לא היה מיוצג, ידע שמתנהל כנגדו הליך אך לא ידע על תוצאות ההליך. בית המשפט קבע כי **"חזקה על נאשם אשר לא הופיע, כי יתעניין בדיעבד במה שקרה במשפטו, על-ידי פניה למזכירות בית המשפט, שאינה גוזלת הרבה מזמנו"**

אין לבית המשפט ידיעה מתי נודע למבקש על פסק הדין, אך מאחר והמבקש ידע על הדיון, היה עליו להגיש את הבקשה לכל הפחות בתוך תקופת 30 הימים.

לאור האמור לא מצאתי הסבר מניח את הדעת באי הגשת בקשת דחייה וביהוי בהגשת הבקשה רק בתאריך 20.8.25 כאשר פסק הדין ניתן בתאריך 2.3.25.

סופיות הדיון:

בית המשפט מחויב לתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ראה בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאווה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07).

לאור האמור;

משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון;

משלא לא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו;

לאור השיהוי בהגשת הבקשה ממועד פסק הדין ועד להגשת הבקשה;

לאור עקרון סופיות הדיון;

לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ה' אלול תשפ"ה, 29 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.